

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 12 svibnja 2021. [\[Multimedia\]](#)

Borba u molitvi

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Sretan sam što se ponovno susrećemo „licem u lice“, jer nešto ću vam reći: nije lijepo govoriti ni pred čime, jednoj kameri. To uopće nije lijepo. I sada, nakon više mjeseci, zahvaljujući hrabrosti mons. Sapienze, koji je rekao da ćemo ovdje imati audijenciju, sada smo ovdje okupljeni. Dobar je mons. Sapienza. Susresti ljude, vas, koji imate svaki svoju povijest, ljude koji dolaze iz svih krajeva, iz Italije, Sjedinjenih Država, Kolumbije, potom onu malu nogometnu ekipu u kojoj su četvorica braće Švicaraca – mislim – eno ih tamo, četvorica. Nedostaje sestrica, nadamo se da će doći i ona... Vidjeti vas – meni je veliko zadovoljstvo, jer svi smo braća u Gospodinu. Gledajući jedni druge pomaže nam moliti jedni za druge. I ljudi koji su daleko, ali postaju blizi. Neizostavna sestra Geneviève koja dolazi iz Lunaparka, ljudi koji u njemu rade: mnogi ih je i svi su sada ovdje. Hvala vam za vašu prisutnost i posjet. Prenesite svima Papinu poruku a ta poruka glasi: ja molim za sve i molim da vi molite za mene. Zajedno u molitvi!

A kad govorimo o molitvi, kršćanska molitva, kao i čitav kršćanski život, nije neka „šetnja“. Nitko od velikih molitelja koje susrećemo u Bibliji i u povijesti Crkve nije imao „lagodan“ molitveni život. Istina, može se moliti kao papige, bla-bla-bla-bla-bla, ali to zasigurno nije molitva. Molitva zasigurno daje veliki mir, ali kroz unutaraju i ponekad tešku borbu koja se može protezati i kroz duža životna razdoblja. Moliti nije lako i zato od molitve bježimo. Svaki put kad to želimo učiniti odmah na um padnu mnoge druge aktivnosti koje se u tom trenutku čine važnijima i hitnijima. To se i meni događa. Pođem moliti i onda se sjetim da bih trebao učiniti ovo ili ono... Mi bježimo od molitve. Ne znam zašto je tako, ali to se događa. Gotovo uvijek, nakon odgađanja molitve shvatimo da te stvari uopće nisu bile bitne i da smo možda protratili vrijeme. Neprijatelj nas tako vara.

Svi Božji muškarci i žene ne govore samo o radosti molitve nego i o nelagodi i naporu koji ona može uzrokovati. Ponekad se valja teško boriti da bismo ostali vjerni satnici i načinima molitve.

Neki sveti nisu godinama u njoj nalazili nikakvo zadovoljstvo, nisu osjetili njezinu korisnost. Šutnja, molitva, usredotočenost teške su vježbe i ponekad se ljudska narav pobuni. Radije bismo bili bilo gdje drugdje na svijetu nego tamo, na onoj klupi u crkvi i molili. Oni koji žele moliti moraju se sjetiti da vjera nije laka i ponekad je vjernik u gotovo potpunom mraku, bez uporišnih točaka. Ima trenutaka u životu koji su obavijeni tamom i zato to neki sveti nazivaju „tamnom noći“ jer se ne osjeti ništa. Ali nastavljam moliti.

U *Katekizmu* se nabraja dugi niz neprijatelja molitve koji otežavaju trenutke molitve, koji stvaraju teškoće (usp. br. 2726 – 2728). Netko sumnja da se ona doista može vinuti do Svemogućeg: „Zašto Bog šuti? Ako je Bog svemoguć, mogao bi prozboriti dvije riječi i sve bi bilo gotovo“. Drugi, pred božanskom nedokučivošću, gaje sumnju da je molitva puka psihološka aktivnost; ili je pak nešto što je možda korisno, ali nije istinito ili potrebno: ne moraš biti vjernik da bi je prakticirao. I tako dalje, mnoga objašnjenja.

Međutim, najgori neprijatelji molitve su u nama. U *Katekizmu* ih se naziva ovako: „obeshrabrenje naspram svojih suhoća, žalost što nismo sve dali Gospodinu, jer imamo ‘velik imetak’, razočaranje što nismo uslišani prema vlastitoj volji, povreda našeg ponosa koji uporno ostaje na svojoj grješničkoj nedostojnosti, nepodnošenje molitve kao darovanog čina“ (br. 2728). Jasno da je riječ o sažetom popisu koji bi se mogao proširiti.

Što učiniti u vrijeme kušnje, kada se sve čini nesigurnim? Ako istražujemo povijest duhovnosti, odmah primjećujemo da su duhovni učitelji jasno razumjeli situaciju koju smo opisali. Da bi je se prevladalo, svaki od njih dao je svoj vlastiti obol: neka mudra riječ ili neki prijedlog za suočavanje s vremenima prepunim teškoća. Nije riječ o pukim teorijama koje su smišljene za stolom, nego o savjetima koji su plod iskustva, koji pokazuju važnost izdržljivosti i ustrajnosti u molitvi.

Bilo bi zanimljivo pogledati barem neke od ovih savjeta, jer svaki od njih zaslužuje da ga se dublje prouči. Na primjer, *Duhovne vježbe* svetog Ignacija Lojolskog knjižica je velike mudrosti koja nas uči kako napraviti reda u vlastitom životu. Daje do znanja da je kršćanski poziv boj, da je to odluka stati pod zastavu Isusa Krista, a ne pod đavolsku, pokušavajući činiti dobro čak i kada to postane teško.

U vremenima kušnje dobro se sjetiti da nismo sami, da je netko uz nas i da nas štiti. Čak se i sveti Antun opat, utemeljitelj kršćanskog monaštva, u Egiptu, suočio sa strašnim trenutcima, u kojima se molitva pretvorila u tešku borbu. Njegov životopisac, sveti Atanazije, aleksandrijski biskup, pripovijeda da se jedno od najgorih razdoblja dogodilo svetom pustinjaku oko trideset i pete godine života, srednjoj dobi koja je mnogima krizno razdoblje. Antuna je mučila ta kušnja ali joj se odupro i kad mu se napokon u srce vratio mir obratio se Gospodinu gotovo prijekornim tonom: „Gospodine gdje si bio? Zašto nisi odmah došao okončati moja trpljenja i patnje?“ A Isus je odgovorio: „Antune, bio sam tamo ali čekao sam da te vidim kako se boriš“ (*Život sv. Antuna*, 10). Boriti se u molitvi. Često je molitva borba. Dolazi mi u sjećanje nešto što sam vidio iz prve ruke

kada sam bio u drugoj biskupiji. Jedan bračni par imao je devetogodišnju kćer koja je bolovala od bolesti kojoj liječnici nisu znali uzrok. Na koncu, u bolnici, liječnik je rekao majci: „Gospođo, pozovite svoga supruga“. A muž je bio na poslu, bili su radnici, radili su po cijele dane, i reče ocu: „Djevojčica neće preživjeti ovu noć. To je infekcija, tu više ništa ne možemo učiniti.“ Taj muškarac možda nije išao baš svaku nedjelju na misu, ali je imao veliku vjeru. Izišao je plačući. Ostavio je suprugu tamo s kćerkom u bolnici i otišao vlakom do bazilike Blažene Djevice Marije od Lujána, zaštitnice Argentine, koja je bila udaljena 70 kilometara. I tamo – bazilika je već bila zatvorena, bilo je već 10 sati navečer – zgrabio je rešetke na ulazu u baziliku i čitavu je noć ostao tamo moleći se Djevici Mariji, boreći se za zdravlje svoje kćeri. To nije izmišljotina. To sam ja osobno vidio. Taj se čovjek borio. Na kraju, u 6 sati ujutro, otvorili su crkvu i on je ušao da pozdravi Majku Božju: cijelu se noć „borio“ a zatim se vratio kući. Kad je došao kući, tražio je suprugu, nije je našao i pomislio je da je kćerkica umrla. Rekao je: „Ne, Majka Božja mi ne može to učiniti“. I ugledao je nasmijanu suprugu koja mu reče: „Ne znam što se dogodilo; liječnici kažu da se situacija odjednom potpuno promijenila i da je sada ozdravila“. Taj čovjek, boreći se molitvom, zadobio je od Majke Božju milost. Gospa ga je čula. I to sam ja vidio. Molitva čini čudesa, jer ona ide u samo središte Božje nježnosti, koji nas ljubi kao Otac. A kad nam ne udijeli jednu milost, udijelit će nam neku drugu koju ćemo kroz život primijetiti. Ali u molitvi se uvijek treba moliti kako bismo izmolili milost. Mi ponekad molimo za neku milost koju trebamo, ali molimo za nju bezvoljno, bez borbe. Ali, tako se ne moli za ozbiljne stvari. Molitva je borba i Gospodin je uvijek s nama.

Ako u trenutku sljepoće ne uspijevamo vidjeti njegovu prisutnost, uspjjet ćemo u budućnosti. Također će nam se dogoditi da ponovimo istu rečenicu koju je jednom rekao praotac Jakov: „Zaista se Gospodin nalazi na ovome mjestu, ali ja nisam znao!“ (*Post* 28, 16). Na kraju svoga života, gledajući unatrag, i mi možemo reći: „Mislio sam da sam sâm, ali ne, nisam bio: Isus je bio sa mnom“. Svi ćemo to moći reći!